Ukrainian Catholic Youth Organization

ЮНАЦТВО

YOUTH

Січень -- 1951 -- January
Рік VII. Ч. 1 — Vol. VII. No. 1

ЮНАЦТГО—Домініяльний Орган Українського Католицького Юнацтва (УКЮ)

Виходить раз у місяць.
Річна передплата $1.00

Адреса Управи й Редакції:
YOUTH, 8317 - 105th Street,
Edmonton, Alberta

YOUTH—Official Organ of the Ukrainian Catholic Youth of Canada.

Published monthly.
Subscription $1.00 per year.

Address of Manager and Editor:
YOUTH, 8317 - 105th Street,
Edmonton, Alberta

AUTHORIZED AS SECOND-CLASS MAIL, POST OFFICE DEPARTMENT, OTTAWA

Їх Ексцеленції Високопреосвященному Архієпископові

Кир Василієві Ладиці, Ч.С.В.В

В ДНІ ІМЕНИН

Найсердечніші побажання — заяву вірности й любови

складає

УКРАЇНСЬКЕ КАТОЛИЦЬКЕ ЮНАЦТВО.

"Вже Тридцять Років Вони Ставлять Чоло"

Едмонтон (П. Б.). Вже 30 років українські католики ставлять чоло переслідувачам" — це титул, що його недавно приніс римський щоденник "Іль Пополо" у своїй статті, у якій змальовує геройську поставу нашої Церкви на рідних землях.

"30 років," читаємо там, "Кремль робив все, щоб знищити українську християнську культуру. Офіційно публичне заряджування церквою заборонене. Ватикан втратив вплив на церковне життя, бо в Києві нема Апостольського Нунція. Духовні не мають ані церков, ні парохій. Теж заборонено священикам вести реєстр подруж, хрещення і смертности. Одначе в Україні Церква таки існує. Більше як тисяча католицьких духовників потайно душпастирює. Щоб залишитися між народом, міліонами своїх вірних, священики були примушені піти в підпілля. Так повстала в Україні церква в катакомбах, яку ми знаємо ще з перших часів християнства. Після двох тисяч літ, як Христос основував свою Церкву, духовенство не мало іншої можливости й мусіло скритися, щоб жити серед народу як ізгої. Вони виконують свій апостолят, хоронені підпільною армією УПА, переслідувані комуністичною політичною поліцією. Ця нелегальна Церква в Україні стала невідкличною конечністю."

Ukrainian Catholic Youth Organization

ЮНАЦТВО
YOUTH

Рік VII. Число 1. Едмонтон, Алберта Січень, 1951.

Їх Ексцеленція Високопреосвященніший Архієпископ
КИР ВАСИЛІЙ ЛАДИКА, ЧСВВ.

NEW YEAR'S DAY

From the immemorial past it has been the custom of humanity to observe certain seasons and days in a religious manner. Although these holidays are of ecclesiastic origin, the State pays to some of them a tribute of respect by decreeing them also civic holidays and even, in some cases, recommends how to observe them. Thus we have an arrangement of great days which mark the passing of time, remind us of certain events of the past and call to our minds teachings and ideals of our religious or civic life.

A typical example of this sort of holidays is New Year's Day, an ecclesiastical as well as a civic holiday. It marks the beginning of one of the arbitrary divisions of time which we call a year. Traditionally, it is a day of new beginnings, of good resolutions for the future, making a fresh start in the business and social world and of general congratulations and rejoicing among men. Seeing that this is all good, the church urges us to celebrate this day with God in our heart and mind, calling down His blessing on the future, asking His pardon for the past.

To encourage us, the church sets before our eyes on this New Year's Day an event from the very beginning of our Lord's life on earth and wants us to draw from it the lesson of dedication of ourselves to God. She recalls how Christ, who, being God, was above all His own laws, yet observed them all with utmost care and thus teaches us how we should submit to all God's laws and faithfully observe all just and right human laws.

It is queer to note that one of the best New Year's Day customs, that of making good resolutions, is now often scoffed at. It is called impracticable, or out-dated. A reasoning that "it is better not to make resolutions than to make them and break them" has no sound foundation. It is better to make good resolutions even if they are afterwards broken, than not to make them at all. And it is still better to make them and keep them. If we sincerely desire to amend our lives, we can certainly bear the effort to keep our resolutions. There is no better time to begin our amendment than now. New Year's Day is the right time for good resolutions, the right time to begin our amendment. Are we certain that we will have another such occasion? Life is short and uncertain.

There is an old Latin motto: "Carpe diem" — seize the day. Who knows, for us it may be the day which decides our eternity, the beginning of an everlasting year.

So, besides the merry-making and amusements of this New Year's Day, let us think of its serious side, too.

RECIPE FOR HAPPINESS FOR THE NEW YEAR

Take equal parts of faith and courage; mix well with a sense of humor; sprinkle with a few tears and add a helping of kindness for others. Bake in a good-natured oven and dust with laughter. Scrape away the self-indulgence and serve in generous helpings.

Very Rev. C. Barth, Union City, N. J.

JANUARY: CATHOLIC YOUTH MONTH

Youth must develop a deeper sense of responsibility because in these crucial times the Holy Father stresses the need to (1) defend the spiritual and (2) work for Christ and for the Church and for the true good of the country.

Too many of our youth are afraid to face the reality of their God-given responsibilities excusing themselves of being incapable, fearing mistakes, when in truth they only show their indifference, whether it be at home, in school, at work, in organizations, etc.

Responsibility is an individual, personal virtue firmly rooted in one's character. Let's examine ourselves with regard to the following: 1. What am I supposed to do? 2. Am I doing it? 3. If not, why not?

However, responsibility doesn't mean that your determination won't fail you once in a while, or that you'll never taste the dregs of hard defeat. That's only for the "blameless" do-nothingers. But responsibility does inject a renewed vitality, new zest for trying, a smiling confidence even in a lost cause. Responsibility, after all, is what gives meaning to character.

— The Reminder.

Ще Один Рік Перед Нами

Кожна глибоко думаюча людина, що береться до якогось поважного діла, мусить уложити собі пляни і точно після тих плянів поступати в даному напрямі. Без плянів ніхто не доходить до величних річей. Всі великі діла мають свій почин у точно уложеному пляні. І чимбільше хто плянує, тимкраще й точніше виконує своє діло.

Перед нами, членами Українського Католицького Юнацтва, стоїть непевна будучність, ми зачинаємо новий тяг у нашому молодому житті. Всі ми стоїмо на порозі нового 1951-гі року. Кожний і кожна з нас маємо свій ідеал, свої мрії і надії. Чи осягнемо намічений ідеал, чи сповняться наші мрії і надії? Ці питання стоять перед нами. І ми самі маємо дати на них відповідь. А відповісти ожемо тільки добрими постановами, що їх уложимо собі на цей новий рік.

ТОЧНІСТЬ І ВИКОРИСТАННЯ ЧАСУ

Так як в астрономічному світі, чи в годиннику, або в фабриці, чи в промислі, чи при різних родах комунікації або навіть в офісі при телефоні все датується від точности і від використання одної хвилини а навіть і секунди часу, так також в нашому приватному чи соціяльному житті від цих двох прикмет залежить успіх чи невдача всіх наших змагань. Хто начас не встане, той не помолиться, не буде мати часу зїсти снідання, не зайде на час до школи чи до праці. І так переведе без порядку цілий день. Хто спізняється на збори чи навіть на забаву, виробляє собі в людей опінію "пізного Івана". А точного люблять всюди, точний знає, що це порядок і заховує його. Тільки точні люди є здібні до великих діл. Бо хто точний в маленьких річах, той буде точний і в великих. Длятого на початку цього року нехай першою нашою засадою буде: "ніколи пізно, ніколи недбало; завжди в час, завжди якнайстараніше." Ця золота засада є завдатком великого капіталу, що в цьому році і в цілому нашому житті запевнить нам довіря у людей, і дасть нам внутрішне вдоволення у виконанні найдрібніших річей. Тільки при помочі точности й використання часу зможемо дійти до чогось великого, до чогось позитивного в житті.

МОЛИТВА

Без Божої помочі найвищі ідеали, найкращі мрії і надії зникають мов дим, остають тільки химерним бажанням. Бо сам Бог сказав: "Без Мене не можете виконати нічого." Длятого перед кожним ділом підносімо наше серце до Всемогучого Бога й просімо благословення. А по одержанні якоїсь ласки благодарімо Його і дякуймо Йому за все. Молитва є ключем до успіху, щастя і вдоволення. Уживаймо того ключа щоденно, а тоді кожний день буде для нас повний благословення.

ПРАЦЯ

Без праці нема нічого. Коли б хтось без жадних зусиль здобув навіть великий маєток, то цей маєток не буде мати для нього великої вартости. Бо все, що мало коштує, маловартне. Праця одинока помагає зреалізувати наші пляни. Лінивство вбиває всяку охоту, паралїжує і наче сковує природні здібности даної одиниці. Скільки змарнувалося часу, як багато доброго не виконалося через хибу лінивства. Скільки люди стрінули невдач, розчарувань, як знеохотилися в науці чи в праці через лінивство. Праця є правилом для кожної одиниці, що розуміє життя. Всі вчені, багаті і високо поставлені одиниці мусіли положити багато праці заки дійшли до своєї позиції. Коли ми хочемо дійти до чогось у нашому житті, то памятаймо, що вже сам Бог наложив на нас обовязок праці: "У поті

чола будеш заробляти на хліб твій.” Працюймо поки ми ще молоді літами, поки сили служать. А праця поможе нам остерегтися від неодного зла, праця поможе нам здобути багато для цього туземного життя, праця збогатить нас у ласки для вічности. Працюймо для своєї душі, працюймо для других. Працюймо радо.

ТЕРПЕЛИВІСТЬ

Чеснота терпеливости є так конечна, що без неї людина перестає бути людиною. Хто працював з нетерпеливою людиною, хто жив чи взагалі приставав з людьми гнівливими, перевертної вдачі, той знає скільки варта чеснота терпеливости. Хто бачив як людина терпеливо зносила якісь терпіння, зневаги, як хтось мовчанкою збув обмови, очернення чи кривду взагалі, той напевно подумав собі, що справді треба великого гарту волі, треба чесноти, щоб не вибухати, не нарікати, не критикувати.

Тільки людина терпелива може дати гарний приклад. Як багато можна направити блудів, скільки можна навчити мовчанкою і терпеливістю. Чеснота терпеливости є потрібна для кожної людини. Без неї не зможемо попровадити ані себе, ані не зможемо жити з другими людьми.

Хто набув чесноту терпеливости, той сильний мов мур. Жадна ворожа сила не виведе його з рівноваги; жадне неповодження не знеохотить його; всі будуються з такого, що набув цю чесноту. Длятого постановімо собі у цьому році бути терпеливими. Ця чеснота є гарною прикметою. Хто вправляється у ній, той щасливий; а хто набув її у великому степені, той святий.

ЛАҐІДНІСТЬ

Загально сьогодні людство звертає більше уваги на зверхні форми поведення, як на вироблення душі. Люди, що займаються бизнесом, нераз доходять до дивацтва у цьому напрямі. Щоб бути лаґідним, треба мати велике серце, для других. Лаґідність не терпить жадного фарисейства. Лаґідні люди є наскрізь лаґідні — у гадках, у словах і в ділах. Чеснота лаґідности наче маґічною силою притягає других до себе. Найбільша примха уступає перед чеснотою лаґідности. Кожний християнин повинен бути лаґідним. Тимбільше ми члени Католицького Юнацтва повинні набути цю гарну прикмету. Щоб бути лаґідним, треба позабути на себе, і робити другим так, як ми бажали б, щоб нам другі чинили. Спробуймо звернути особливішу увагу на набування цеї чесноти у цьому році. Коли набудемо її, то ми багато поконали себе, багато навчилися і багато других навчили через практикувння чесноти лаґідности.

РІШУЧІСТЬ І ВІДВАГА

Багато змарнувалося енерґії, а ще більше добре-початих діл увінчалося невдачею тому, бо люди бояться рішитися, не мають відваги взятися до діла чи доконати почате діло. Хоч без Божої помочі ми є нічим, однак не можна іґнорувати себе, уничтожнувати своїх здібностей, не вільно паралїжувати своїх добрих прикмет, коли вони можуть принести нам чи нашим ближнім багато користи. Відвага й рішучість помагають нам братися до всіх добрих діл, що до них почуваємося здібні, і рівночасно помагають почате діло довести до кінця. Для рішучих і відважних все є можливе. І чимбільше хто відважний, тимбільше виконає діл. Тому ми повинні набути цю прикмету духа у цьому новому році. Слабодухів ніхто не любить. А до відважних належить цілий світ.

Коли справді хочемо зачати й продовжати цей новий рік з користю для своєї душі, то уважно слідімо наше поведення і щодня питаймо себе скільки ми поступили у вище-наведених чеснотах. А цей іспит, і ласка Божа поможуть нам стати кращими людьми через практикування християнських чеснот.

о. В.

GOING MY WAY?

By BROTHER S. METHODIUS F.S.C.

A Convert Doctor Writes to His Nephew, a Freshman at Notre Dame University

A few days ago I received a letter saying: "Brother Methodius, you're slipping! in the last few editions of the "Youth" you have been giving us lectures in sermon-like fashion. **We need more heart to heart talks and fewer lectures."** — (Signed) A Student.

Well, since you are a student, (my weakness), in this edition I grant the request give you the talk of a convert-uncle's heart addressed to the heart of a Notre Dame University freshman. The letter:

"I'm sure glad you are started and everything is O.K. Yes, it does seem like a dream that you should be enrolled in one of the greatest educational institutions in the world. There is more than education there. You find life in the raw and only **he-men** can take it, the way they dish it out. I can vouch for the system in our state university. I owe my school and faculty a lot. They gave me all the foundation I needed for a wordly life in a wordly world. But they fell short. Only God's grace bridged me over that six year span. During it I only heard of my Creator when I went to His tabernacle to visit Him.

"Yes, sir! You get life in the raw. In the simplest analysis, man has two component parts — a body and a soul. "Our Lady" University teaches you how to take care of the necessities of that body, and, what is more important, she teaches you how to care for that immortal soul. She gives you things for which I starved many years. Now that I have the religion of Her Divine Son, I appreciate it more than my profession. (And, the writer of this letter is a medical doctor).

"It has been seven years since I made the laymen's retreat. Every summer I have wanted to return but couldn't. When I was there, I absorbed a lot of that mysterious something that penetrates every nook of the campus. If you play the game right, you will feel it. It will become such a part of you that your eyes will well over when that last senior class is over and you have to walk out abruptly into a rough-shod world that is waiting to give you a kick — not up but down. As the world-made bruises start to accumulate, you will reach backward many times to grab a little support from the Golden Dome and Our Lady and the things she taught you. Three days were all I had there, but my chapel and my Grotto are living things before me. They remind me of the time I fell in love. True, I was infatuated with Our Lady for months before I made the retreat, but love does not manifest itself until the one who is infatuated realizes that the object of his infatuation is casting a glance his way. At Notre Dame University I found that Our Lady flirted back, and I have been head over heels in love ever since.

"So you have started four of the greatest years God will give you. Make the best of them and really fall in love. Whatever your future marriage shall be, get this straight: 'marry' Our Lady right now and you'll be the happiest 'bigamist' that ever lived.

"I had no intention to write a sermon. I used to shudder at the ones my Mother wrote me. But every day that her grave gets colder, I wish more and more that I could hear her say: 'Son, think twice; then do what is right'. If I get boresome, it is only because I am proud of you, and I want to become more proud in the future. You know Bob had me put on the mailing list for the Religious Bulletin and I watch those Communion figures by halls. I'll have my eyes on your hall and when I see it has late sleepers, I'll say: 'I wonder if Jack was one of them?'

"Of course, I want you to remember all the things I have said up above, but don't think I want you to overlook the lake parties and other things that might be classed as school tradition. Get it all, even if you have to be on the receiving end. Nothing helps more than the rough stuff and come up smiling.

"Here's hoping you make the grades in everything, even the Grotto. The wise old heads of the Congregation of the Holy Cross have taken centuries of experience and wrapped it all up into pretty good rations for a young man. Eat it and like it. You'll be surprised the way you will develop."

* * *

Dear "A Student":

Ponder well over the above letter, and let it sink in. This convert-uncle is a man who knows the value of his Faith and the advantages of a Catholic education. It surely is a "heart to heart talk." And, if you are a sincere student, it should appeal to you.

What is said in the letter about the Notre Dame University could be said about any Catholic university or college. I know from personal experience it could be truthfully said about St. Joseph's College, Yorkton, Saskatchewan.

JOKES

Boys take out eagerly
Girls who eat meagerly.

* * * *

Observing the Rules

"I suppose," said the lady to the street car conductor, "if I pay the fare for my dog, will he be treated the same as other passengers and be allowed to occupy a seat?"

"Of course, madam," the conductor replied politely. "He will be treated the same as other passengers and can occupy a seat, provided he does not put his feet on it!"

...SO CAN I

Johnny was a regular fellow in town. When still a young lad he had high aspirations of becoming a priest. But during the war he had grown up into manhood and these aspirations no longer interested him. While reflecting one day on his boyhood fancy, he concluded that it was actually nothing but a childish dream.

"What can the priesthood hold for me?" he thought. "Who wants to be locked up in a seminary or monastery with dried up monks? The chances for heaven are the same everywhere. You don't have to be a priest or religious to save your soul. Anyway, Johnny said to himself delusively, God didn't call me. I'll just stick around and have a good time." Thus Johnny tried to drown the faint voice of conscience that called him to something above the mere ordinary.

He was working already and making good money. So, when Saturday came around, he made certain that he had a good time. The sky was always the limit. On Sunday, he somehow managed to squeeze it in for the 11:30 Mass. It lasted only thirty minutes; no sermon; just the usual collection. He kept the commandment to the letter: "Hear Mass on the Sabbath Day."

However, one particular Saturday, for some unknown reason, he seemed to have lost some of the pep that former Saturdays were full of. Even though he slept till late morning, he still felt drowsy. Downheartedness was written all over his face. After breakfast, he went down town to meet some of the boys, thinking that perhaps this would clear away all those gray clouds. But things, as if purposely, just didn't seem to click. So, with a glum "see you later fellows," he dejectedly returned home.

In the evening, confessions were heard at the local church. Johnny decided to calm himself by going. After confession, instead of running out of church as he usually did, Johnny knelt down and was engrossed in pensive thought.

Father Vincent finally came out of the confessional. As he was approaching the sacristy, he glanced about and noticed a lone figure kneeling in the side pew. Startled somewhat at this unusual occurrence on a Saturday night, he beckoned the penitent into the sacristy.

"What's the matter, John " he asked. "No friends tonight?"

"No, it's not that, Father," replied the troubled youth, "I just don't feel like going out. I've been feeling bad all day today."

"Well, what's the trouble? Out with it!" demanded the priest in a genial tone.

"Father, I've been thinking: This world seems so very big; there's plenty to do for everyone, yet somehow, I feel out of place in it."

"Why should you feel out of place? You have a good home, a good job. What else could a fellow your age wish for?"

"Well, Father, it's like this," continued Johnny. "When I was just a boy, I had always dreamed of becoming a priest, and though I had given up the idea for some time, I think that now I'd like to go ahead and try it out."

Father Vincent toyed thoughtfully with his breviary for a while, then remarked: "That's a wonderful idea. But are you certain that this is what you desire?"

Without hesitating, Johnny replied: "Yes, Father. I would like to try the religious life out and see if it's for me."

"So you want to become a religious?" His voice showed signs of approval.

"Yes, Father," he insisted, with a tinge of eagerness in his voice.

Father Vincent smiled. Putting his hand on Johnny's shoulder and walking over to the door with him, he said: "Think it over for a while, then come back next Saturday."

Johnny thanked Father Vincent for his advice. Then, leaving the church he walked over to the dance hall. He opened the door just wide enough to see the gay crowd and hear a few hello's from familiar voices. As on previous Saturdays, this would have been enough to get him to join the fun, but somehow today he felt as if he did not belong there. Within him an inner voice seemed to be saying: "You're not created to share that kind of happiness." After staring for a few more moments he closed the door and strolled over to the park across the street.

Deeply submerged in thought, Johnny did not hear the footsteps of Tim, his intimate friend who, while dancing, noticed Johnny's abrupt departure from the hall. Wanting to know the "why and wherefore," Tim left the dance hall in search of him.

"Hi, Johnny!" he called. "What's the trouble? You look worried."

"Nothing! Nothing! I'm just trying to think," he said.

"Think!" exploded Tim. "That's a laugh. Since when have you become a contemplative?"

"I'm in no mood for wisecracks. This is a serious matter. I'm trying to make an important decision."

Tim's eyes widened in interest. "What about?"

"Well, don't laugh when I tell you," insisted Johnny, "I want to enter a religious order."

"What? Enter a religious order?" Tim gasped.

"I'm not kidding," he said persistingly. "This has been on my mind for a long time; I always kept putting it off, but this time I mean to carry it through."

"Wait a minute!" retorted Tim. "Hold

(Continued on page 9)

Завдання Молоді й молодечих організацій в теперішніх часах

Сьогоднішній світ—хаос в площині духа і матерії — хаос тотальний. Але з хаосу мусить зродитися космос-світ упорядкований, в якім діють стабільні закони і на місці права джунглів, запанують наново довіря людини до людини, взаємна пошана, мораль й етика.

Ми є свідками і співучасниками великого змагу християнських ідей з брутальною силою. Світ здригається в конвульсіях. В муках й терпіннях, зроджується новий лад. Песимісти побоюються, що організм світу не витримає й прийде тотальна катастрофа: панування визволеної бестії.

Постараймося точно і ясно визначити конкретне місце і функцію нашої молоді, як і рівно ж наших молодечих організацій в цих апокаліптичних часах.

Ідеалом грецької духовости було поєднання краси й морального добра, т. зв. кальокагатія, в гармонійно виробленій, та опанованій шляхетною рівновагою одиниці. Цей ідеал внутрішньої культури, що його греки називали софрозиме — повинно стати основою нашої духовости. Стремління до розвою по лінії добра, краси й правди мусить бути домінантною. Але греки, народ мистців і фільософів, не у всьому є взірцем до наслідування, в суспільно-громадському житті. Тому приходиться ще додати римське "virtus"; що є хоробрість-мужеськість в справах державних й громадських. Це є та практична сторона духовости, що в конкретному проявляється як стійність характеру, сили волі, інстинкт законности, та принцип порядку. Для повновартісного оформлення світогляду та його обґрунтування, треба ще чинника понадприродного, метафизично - релігійного. Основою є тут для нас християнізм, що надає існуванню людини вищого змислу, одухоблює її зміст, ставить перед нею в кожній площині доконало-позитивну і тривалу мету, формує в своїх фільософічних заложеннях всі людські проблєми, як конструктивну цілість. І так серед християнських засад, грецька софрозине і римська "virtus" творять досконалу будову, найкращий витвір духовости, продукт, де на височинах стрічається людське з божеським.

Настрої і тенденції сьогоднішнього часу мають всеобіймаючий характер. Це є ствердження обєктивного стану речей. В тій ситуації не тільки людина, але й організація підлягає небезпеці. Тут криється загроза для неї, стати знаряддям в руках сторонніх сил і стратити своє обличчя. І тоді став би актуальним драматизм між "бути й повинен". Це може статися не тільки у висліді насилля. Проблєматика життя, його тверді вимоги, радикалізація настрою, крутіж ідей — це чинники, що завжди можуть спровадити на манівці. Треба проте вміти затримати незалежність думки і дій, щоби в теперішньому хаотичному житті. не загубитися, не датися бурям зрушитися зі свойого місця — зуміти остати собою.

Основним завданням кожної організації повинно бути: плекання характерів, вироблення і скристалізування світогляду кожного її члена, не тільки в рамцях законів чи правил організації, але із узглядненням всіх духових, суспільно-економічних і політичних течій часу. Нам мусить ходити про те, щоби молодь у властивий спосіб розуміла минуле, щоби правильно оцінювала сучасність, та щоби шляхом практичних досвідів змагала до окресленого майбутнього. Щоб прямувала до осягнення добра, краси й правди, до любови й братерства. По цих напрямних треба шукати розвязки всіх питань, що трівожать нашу добу. Вони становлять критерій юнака. Кожна українська молодеча організація лише тоді вивяжеться зі свойого завдання, перед суспільством і народом, коли активно сповнятиме певну суспільну функцію — виховання молоді. Але виховання молоді не на таких засадах, мовляв: "для нас любов — удар кинджалом, вечірня мрія — бурі путь" а на основах християнської моралі й етики, на тих правдах, що голосять супремацію духа над матерією, що містяться в ідеалізмі, а не в матеріялізмі, в альтруїзмі, не в еґоїзмі, в атмосфері тих ідей, в яких одиноких дозрівають великі діла й великі культури. Де в кожного юнака було б те "noblesse oblige" — шляхетність зобовязує.

Звернення уваги на виховання характеру юнака, на скристалізування повного конструктивного світогляду юнака є тим важне, що дивлячися на життя він бачити ме ясні, виразні, завершені образи і черпати ме з них стимул до дій.

В нинішній ситуації, як вчені, фільософи, психольоґи стверджують, є факт банкрутства вартостей позитивних, всего доробку культури, факт існуючого нігілізму. Тому все, що досі було вистарчаючим, на дальше не вистарчає. В наслідок цего нашою повинністю є поширити й поглибити світогляд молоді, підготовити її до зустрічі з різними квестіями в школі життя. Для ілюстрації послужуся прикладом: "Бог й Вітчина", вже тут може знайтися юнак в обличчі мнимої колізії між тими двома величинами. Є устрої державні, які заступають погляд і перепроваджують його в життя, що належить церкву відділити від держави, або відтверто поборюють церкву. Бувають теж спроби творити неопоганізм. Для українця юнака "Бог й Вітчина" не підлягають жадним дискусіям і виясненням. Але він не тільки має в це вірити, але бути переконаним в тому річевими арґументами. Це має інший ефект, коли він визнається, що між тими двома вартостями немає жодних колізій, яких не вдалось би розвязати з тактом, освяченим релігійністю, та патріотизмом. В тім випадку кожний українець мусить бути переконаним, що так як

колись наші прадіди, батьки, так тим більше сьогодні й ми мусимо творити наше майбутнє з Богом, мусимо боротися за цю, — так назву велику Правду. Найкращим прикладом в тім, може стати для нас давня могутня держава греків, велика римська імперія, чи навіть й недавня фашистівська Німеччина. Як довго серед тих народів, панувала релігія, церква йшла в парі з державою, народи ті були могутні, а слава їх сіяла на ввесь світ. Коли ж прийшов занепад релігії, вслід за тим прийшов і занепад держави тих народів, прийшов хаос духа і матерії запанувало право джунглі. Не йдім далеко, погляньмо сьогодня на большевизм і будемо мати наглядний доказ до чого доходить народ затративши віру в Бога. Й мимоволі насувається тут питання: чи сьогоднішній большевизм не представляє собою часи кривавого Ірода?

Вертаючись до попереднього, мусимо здати собі справу з того, що рівно ж між ідеалами національними й вселюдськими юнак може попасти теж у фальшиву колізію. Таких різних питань може принести кожний день багато. Тут не вистарчає вивчення на память готових кличів, тут треба відповідного знання та тривких світоглядових основ. Кожна організація у своїх виховних завданнях мусить сягнути вище й вище по те, що в людини найцінніше — до самої її душі й згідно з великою Правдою наставити її на цей шлях і дбати, щоб у вирі життя зі шляху не схибляти. Запамятайте на ціле життя і в ньому, без пізнання в чому захована ця велика Правда не ступайте ні кроку вперід, бо він не буде правильний. Якраз сьогодні, коли Захід змагає витворити нові духові сили для відпору поганства, виховання молоді має своє велике завдання. Через виховання і зєднання української молоді і через неї нашою ціллю є влити в українське суспільство нові життєдайні сили.

Ми молодь, мусимо визнати цю велику Правду у кожній нашій праці, в організації і поза нею і за цю Правду перевести боротьбу із тими, що збайдужніли, захоплені приманами хвилевих утіх світа й таних вигід життя, із тими, що із за свого честолюбства нею найбільше зловживають. Цею Правдою мусить бути надхнена наша любов до Батьківщини, вона рівно ж навчить нас сповняти інші чесноти, і нею, тільки нею створимо велике діло — братню любов у нашій українській спільноті. Із невгасаючою думкою про правду створимо так ціпко зеднану спільноту, що нею піднімемо знесилені лихоліттям і війною українські народні маси до нового життя.

А правда це — це любов Бога!

Р. Л.

No Encouragement

Bert (passionately): "Life to me was a desert until I met you."

Doreen (coldly): "Is that why you dance like a camel?"

СТАТИСТИКА СВЯТОГО РОКУ

Едмонтон (П. Б.) Недавно Папа Пій XII прийняв на авдієнції 4 міліонового богомільця, що зареєструвався у відповідному уряді, відвідуючи Вічне Місто зприводу Святого Року. Загально думають, що яких два міліони прочан не реєструвалися і відпали з обліку. Св. Отець прийняв дотепер 77 збірних авдієнцій у церкві св. Петра, в яких взяло участь 2,695,000 прочан.

...SO CAN I

(Continued from page 6)

it! Don't you realize who you are? Why you've got a girl friend on every block, and there isn't a pool room in town that you haven't been in. They just don't take people like you for religious. You have to be good, you have to go to church every day and twice on Sunday. You have to pray hard; get up early in the morning. And you? Why you can hardly keep your eyes open for the 11:30 Mass on Sunday."

"O.K.! O.K.! I didn't ask for a sermon. What you've said is true; but aren't the monasteries full of people who, before they entered, lived ordinary lives just like yours and mine? They certainly weren't born religious. They had to start once, too. Remember when Father Vincent told us one time that Saint Augustine was one of the worst men the world had known, and now he's one of the greatest saints? Well, if he can do it, so can I." He emphasized the "I."

Tim shrugged his shoulders. "It's up to you, Johnny, if it's what you really want then I wish you the best of luck." As he spoke, he took Johnny's hand and clasped it tightly, then retraced his steps back to the dance hall.

The following week flitted by quickly. When Saturday came John kept his appointment with Father Vincent.

"Well," inquired the priest, "how do you feel about everything now?"

"Good, Father. I'm determined to see it through," replied John seriously.

"I spoke to the superiocr of the monastery and he is willing to accept you. When do you intend to enter?"

"I'd prefer the first of September."

Father Vincent approved. He then imparted his blessing on the aspirant and told him to pray hard, study well, and above all, never to sheathe his sword.

Today Johnny is a priest. He proved to himself and to others the theory he upheld during his debate with Tim on the park bench that "if others can do it, so can I."

P. W. B.

Have a Question?--We'll Answer It

Is it not a sin to kill one's enemies at time of war?

Every war is a misery and due to injustice of some kind. Whoever is responsible for war is very guilty before God. As to the killing of our enemies during war, it must be remembered that men can be considered as individuals or as units of another nation. If one nation is defending itself against the injustice of another nation, then the soldiers are considered not as individuals, but as national units. It certainly isn't wrong for soldiers to fight for their country. If another nation wants to slaughter us unjustly, we are certainly justified in defending ourselves; and our soldiers are justified in killing the soldiers of the unjustly aggressive army. When a country is defending itself against an unjust attack, or defending its rights by just attack, it is not a crime to fight on her behalf. Loyalty to one's country is a virtue. In the Scripture we notice how God himself sanctioned war over and over again, when other means did not avail to secure justice.

May a Catholic boy or girl be best man or bridesmaid at a marriage performed by a non-Catholic minister? May they be sponsors for non-Catholics?

The Catho'ic church forbids its faithful to take any **active** part in non-Catholic services, no matter how similar they may be to Catholic services. Being best man or bridesmaid or sponsor is **active** participation in non-Catholic services and is therefore entirely forbidden. It is similarly forbidden to sing publicly at such services. There is the so-called **passive attendance** at non-Catholic services. This is allowed only for a good reason, e. g. due to one's position or for politeness (as in case of a non-Catholic friend's funeral), provided the danger of losing one's faith or scandal is precluded. Passive attendance implies that no part is taken in praying, singing, holding candles, etc.

When did the practice of saying the Rosary originate?

The use of beads in prayer dates from the earliest centuries. As an aid to memory, the early Christians used to put a number of pebbles in one pocket, transferring them to another as they said each prayer, so that they could be sure of completing such prayers each day as their devotion inspired. As time passed, berries or pebbles were strung together for the purpose. In the Middle Ages these beads were adapted to the different meditations which compose the Rosary, the sections being a numerical help to meditate for a given period of time upon each allotted subject. The custom of saying the Rosary was well known and widely practiced in Ukraine. The greatest Ukrainian poet, Taras Shewchenko, makes mention of people praying the Rosary in his time. Lately, in her apparitions at Fatima and other places the Blessed Virgin Mary expressly demanded that the people often say the Rosary for the sins of men.

Will the human body be united with the soul forever after resurrection or will the soul live alone?

It is the teaching of the Church that after the final reunion at the resurrection the human body and soul will stay united forever. "This corruptible body," says St. Paul, "must put on incorruption, and this mortal body must put on immortality" — (1 Cor. 15:53). We express this belief every day when we say: "I believe in the resurrection of the body and life everlasting." This "life everlasting" applies not only to the soul, but also to the body. Again Holy Scripture makes this very clear: 'As in Adam all die, so in Christ all shall be made alive" (I Cor. XV. 22). Christ undid all the harm inflicted on the soul and body of every human being by Adam.

Should the girls and women wear hats in church? If so, why?

Yes. It is an old Christian custom based on the words of St. Paul. In his first letter to the Corinthians he strongly denounces the Christian women for coming to church unvieled, and accuses them of pride and arrogance unsuited for their sex. After a lengthy discussion of this matter he states that in the Church of God there is no such custom. The moral reason for this is that women usually display their hair in order to gain attraction. They should, therefore, cover this object of vanity. By doing so they enable themsevles and others to turn their attention better to higher things. That is, if they really wear hats and not a sort of lop-sided distraction.

BORSZCHIW, ALBERTA

Shower Party for U. C. Y. Member

On October 30th, 1950, relatives and close friends gathered at the parish hall for a shower party in honor of their active member, Miss Alice Olga Ogrodnick.

Mr. Mike Hrabec, Sr. on behalf of the members of the parish and the U. C. Y., congratulated Miss Ogrodnick for her active work in the parish.

Miss Ogrodnick took an active part in the church choir, dramas, concerts and carnivals. She also participated in the Summer Carnival three years ago at Edmonton.

The evening was spent in dancing but our magazine the "Youth", was not forgotten. The bridesmaids, Miss Eileen Bilyk and Miss Jeannie Bilyk, collected $5.75 for the "Youth" press fund.

Member of Borszchiw U.C.Y.

ЩАСТИ БОЖЕ!

Впр. о. Денис Джиґолик, ЧСВВ.

Тихо й незамітно проминув день 10-го грудня 1950 р., а з ним також і радісний ювілей заслуженого працівника на Христовій ниві — це 15-літній ювілей священства Впр. о. Дениса Джиґолика, ЧСВВ. Скільки ревної праці і великої енергії вложив він за цей час свойого священства — про це знають про це засвідчають всі ті околиці-парохії, де він трудився. Тут хочемо тільки підчеркнути його велику любов до нашої молоді, його старання про її добре, релігійне виховання. Для неї він працює, для неї уряджує зїзди, місії, реколекції, для неї він має завжди щире, батьківсье слово науки, поради й ободрення.

Не можемо не згадати також і його великої помочі у видаванні нашого часопису "ЮНАЦТВО." Його праця невидна, але вона не менше важлива, не менше цінна й не менше конечна. Цінна для нас його поміч і старання про матеріяльні справи видавництва, але ще більше цінна для нас його услужність, моральне ободрення і приклад не-

(Докінчення на стороні 11-ій)

20 Years of U.C.Y.

The Chicago stadium wasn't half big enough to hold all the young people who rooted for the boxers there on October 24th. About 20,000 fight fans paid from $1.00 to $10.00 for seats at the big indoor arena that night. The annual C. Y. O. (Catholic Youth Organization) boxing tournament always packs the hall. But hundreds of thousands of youngsters who may never set foot inside the stadium, have a special stake in the amateur matches. They're the boys and girls who have been given a break by Chicago's Catholic Youth Organization, which is celebrating its 20th anniversary this year.

The boxing bouts are big sports news in Chicago and big youth news everywhere. To Bishop Bernard J. Sheil, founder and director - general of the Chicago C. Y. O., they are more than a means of raising funds for further work with youth. They also measure the C. Y. O's. growth.

Twenty years ago, when Bishop Sheil began his pioneer work with youth in Chicago, the country was sick with depression. Gangs of boys who couldn't find jobs, roamed the streets and some of them got into trouble. Looking for a way to help them, Bishop Sheil hit upon boxing. It took them off the streets and it taught sportsmanship. Some of the boys developed into really good boxers.

As a result, the annual boxing tournament was born. Because it always got headlines, and because it helped to raise money for youth, the idea caught on. Soon it was taken up by other C. Y. O's. Today boxing and the C. Y. O are almost synonymous.

But there is much more than boxing in the C. Y. O. program. Bishop Sheil's modest boxing club for boys has grown into a huge operation in Chicago. Its social services, its educational and cultural activities are open to all youth, Catholic or not. Directly or indirectly, it touches the lives of hundreds of thousands of people. This expansion is also true of most of the

other C. Y. O's. from coast to coast.

Today, there are 27,500 local groups in cities and towns throughout the country. Branches have been established in about 75% of all the countries in the world. Even on the Ivory Coast of Africa there is a U. C. Y. Altogether about 5½ million young people get a hand from some C. Y. O. somewhere.

The idea for the C. Y. O. was born in a jail. In 1919 Bishop Sheil, then Father Sheil, was chaplain of the old Cook County jail. He saw at first hand what happened when young people from poor homes rebelled aga'nst society. It seemed to tell him that society was to blame for not providing a better answer to need and poverty. Wouldn't it be a great thing, he reasoned, to provide some activity that would free youth for constructive citizenship?

The idea stayed with him. Later, during the depression, it grew even stronger. In 1930, he brought it to reality. Today, he has a staff of 85 professional workers. They direct a recreational, religious and educational program.

Each C. Y. O. is independent in its own diocese. A priest serves as director and there often are lay assistants. Guidance and inspiration are furnished by the Youth Department of the National Catholic Welfare Conference in Washington. The N. C. W. C. suggests four main avenues for a C. Y. O. program: athletic, social, cultural and religious. Local C. Y. O's. adapt this program to their own needs.

Some stress social service, with settlement houses and neighborhood centres, as in Chicago. Others emphasize sports or scouting, or camps, hobby groups, forums, recreation. Every program has its own highlights

In New York City, the C. Y. O. has the largest organized basketball league in the country, with 8,000 players and 660 teams. In Los Angeles, there is an annual C. Y. O. Drama Festival with entries from various groups in the archdiocese. In Newark, N. J., the Essex county C. Y. O. holds an annual youth rally with parades, pageants and other activities.

ЩАСТИ БОЖЕ!

(Докінчення зі сторони 10-ої)
вичерпної енергії в праці. Користаємо з нагоди, щоб від нашого видавництва і від цілого Українського Католицького Юнацтва зложити Впр. о. Ювілятові сердечні побажання великого благословення з неба і много щасливих літ на землі.

ЩАСТИ ВАМ БОЖЕ!

DONATIONS

Mulyk-Ogrodnik wedding, Borschiw, Alta.	$12.03
Rev. D. Dzigolyk 15th anniversary of priesthood, Round Hill, Alta.	6.00
Klita-Zachoda wedding, Rodeff, Alta.	5.00
Mr. Sam Rys, Edmonton, Alta.	5.00
Helen Goshlak, Winnipeg, Man.	1.00
Mr. M. D. Hrabec, Holden, Alta.	1.00
Mr. R. Luzney, Edmonton, Alta.	.50

Many thanks to all.

— Editor.

WISDOM

The essential difference between Catholicism and all other religions is that others start with man. They are touching and often very beautiful attempts, rising very high in their research for God. But in Catholicism there is a contrary movement, the descent of God towards the world, in order to communicate His life to it.

— J. Danielou.

* * *

The bishop was about to administer Confirmation. As usual he asked a few questions. One was on Extreme Unction. After mentioning that the priest anoints the five senses because with them we sin, he asked: "How can one sin with his nose?"

Quick as a flash, one youngster replied: "By sticking it in other folks' business."

* * *

Alexander the Great seeing Diogenes looking attentively at a large collection of human bones piled one upon the other, asked the philosopher what he was looking for.

"I am searching for the bones of your father," said Diogenes, "but I cannot distinguish them from those of his slaves."

* * *

No man is free who is not master of himself.

— Epictetus.

* * *

There is no indigestion worse than that which comes from having to eat your own words.

DEFINITIONS

Farm: What a city man dreams of at 5:00 p. m., never at 5:00 a. m.

Bore: One whose shortcoming is his long staying.

Psychiatrist: A man who doesn't have to worry as long as other people do.

Taxpayer: A person who has the government on his payroll.

Salmon: An animal that lurks in a can and only comes out when unexpected company arrives.

Baldness: A crisis coming to a head.

Washington: The only place in the world where sound travels faster than light.

Middle Age: The time of life you'll do anything to feel better, except give up what's hurting you.

Spendthrift: A person whose yen is mightier than the afford.

Professor: A person who goes to college and never gets out.

Disillusionment: The feeling you get when you realize you look exactly like your passport picture.

Self-respect: The secure feeling that no one, as yet, is suspicious.

Puncture: A little hole found in a tire at great distance from phone and garage.

Phonograph: What Edison invented so that people would sit up all night and use his electric light.

Genius: A man who thinks of another way to start the day, besides getting up in the morning.

The six-year-old was getting ready for his first day of school, and his mother was very sad at the thought of her baby growing up and leaving her every day.

As they drove toward the school, the child turned to his mother consolingly. "Don't take it so hard, Mom. Just as soon as I learn to read the comics by myself, I'll quit."

* * *

Father was highly disgrunted at boogie-woogie, but his teen-age daughter loved it.

"Did you hear anything so wonderful in your life, Dad? I mean, it's really out of this world."

"No," answered the father truthfully, "I can't say I have, although I once heard a collision between a truck loaded with empty milk cans and a freight car filled with live ducks."

* * *

The lady was having quite a time learning to drive.

"Suppose the brakes give way?" she asked her instructor.

"In that case," replied the long-suffering man, "just steer for the cheapest thing you see."

20 YEARS OF U. C. Y.

(Continued from page 11)

St. Louis has an annual Coronation Excursion on the Mississippi with a C. Y. O. Queen and her attendants. In Wilmington, Del., the Harvest Ball is a high spot of every C.Y.O. year. Springfield, Illinois. has developed an annual musical festival.

That's the way it goes, all around the country. Sports are still a big feature of the C. Y. O. program, but they are only one part of it. Msgr. Joseph E. Schieder, director of the Youth Department of the N.C.W.C., puts it this way: "The primary objective of the C. Y. O. is to foster the spiritual welfare of young people. The program also aims at developing the young person's sense of responsibility, his talents, skills and interests so as to broaden and enrich his own life and to make him a more useful citizen and member of his own community."

Chicago prides itself on the fact that young people of all religions benefit from the C. Y. O. program. But while it does not try to make Catholics out of Protestants, its basic motive remains the salvation of souls. Any number of adults, white and colored, Catholic, Protestant and Jewish, have found one or another agency of the Chicago C. Y. O. the answer to a deep need.

I asked one of the C. Y. O. boxing instructors how many of the kids had turned pro and made a name for themselves. He gave me a wry look. "We're not tryin' to make boxers out of these kids," he said. "We're just tryin' to help them. Take me, for instance. I was a bad kid. I was headed for trouble till I got into the C. Y. O. Then I got interested in boxing and I straightened out."

Another of the instructors is Tony Zale, ex-middleweight champion of the world. His first hand ring experience means a lot to the boys in the practice rings.

From 1930 to 1938, the Chicago C. Y. O. was primarily an athletic organization. Then it began to broaden out. Today it is one of the city's chief social service agencies. It operates the West Side Community centre in an area which once had the highest juvenile

delinquency rating in Chicago. Here is one of the best woodworking shops on the West Side, a fine gymnasium, big, colorful club rooms and a staff of young professional workers who love their jobs.

In the Negro section on the South Side, the C. Y. O. operates Sheil House. About 1,000 youngsters a year come there for sports, handicrafts and recreation. There is also an excellent day nursery. The director and his staff of six are all Negroes.

During the summer, the C.Y.O conducts vacation centres at the city parks. Sisters direct the activities which include arts and crafts, folk dancing and sports.

At C. Y. O. headquarters, just south of Chicago's Loop, the Sheil School of Social Studies has its offices. At Sheil School, adults may enroll in classes and discussion groups, attend lectures by important speakers like Walter Reuther, Evelyn Waugh and others.

Here, too, is the Social Service department. In its Child Guidance clinic, troubled children are given professional psychiatric help.

Recently, a Reading Service department has been added. Children who fall behind at school, are often sent here to see whether a reading deficiency may be the root of the trouble. The director told me about one boy who had been given up by his teachers as a hopeless case. The clinic cured him, sent him home rejoicing, "Daddy, I'm not dumb after all!"

There is also the St. Benet library of more than 7,200 books, a C. Y. O. band, a wide scouting program, C.Y.O. boys' camp at Libertyville, Ill., and a special program for Puerto Ricans. Last year the sports program alone provided activities for over 20,000 youths between the ages of 7 and 25.

MEDITATE ON THE FOLLOWING!

When you follow Mary—you will not go astray;
When you pray for Her — you will not despair;
When you think of Her — you will not err;
When She sustains you — you will not fall;
When She protects you — you will not fear;
When She leads you—you will not become tired;
When She favors you — you will arrive safely.

МОНДЕР, АЛТА.

Едвард і Анна Білик

Звінчані в церкві св. Ап. Петра і Павла в Мондері, 11-го листопада 1950. Торжественний акт вінчання довершив о. В. Підскальний, ЧСВВ. парох і провідник місцевого відділу У.К.Ю. Обоє молодята були діяльними членами У.К.Ю. і тому наш відділ відчує велику втрату з їх відходом. Сподіємось однак, що вони і надальше остануть щирими приятелями нашого відділу, а також будуть брати живу участь в житті нашої парохії, так як працювали в нашому кружку.

Наш відділ У.К.Ю. в Мондері пересилає їм сердечні побажання многих і щасливих літ супружого життя та й великого Божого благословення.

Приятель.

Earl Wrightson, the singer, has a hint for folks whose neighbors keep their radios on full blast until 1 a. m.

"Give them a ring at 4:00 a. m.," he suggetsts, "and tell them how much you enjoyed it."

Степан Кобринський

УКРАЇНСЬКА МОЛОДЬ

ЗАПОРУКА СВІТЛОЇ БУДУЧНОСТИ УКРАЇНСЬКОЇ ІМІГРАЦІЇ В КАНАДІ

Реферат на Зїзді У. К. Ю. в Саскатуні

(Продовження)

Тепер ще подивімся з іншої сторони. — Чи є які загрози щодо нашої іміграції тут у Канаді? Коли ми приглянемося блище українському життю в Канаді ми бачимо деякі недомагання. Сумно сказати, але мусимо признати, що щораз більше нашої молоді забуває українську мову; а тому, що не знають своєї мови то і церкви цураються — ніби кажуть: "Ми йдемо до англійської бо ми ліпше священика розуміємо." Як часто наша молодь тільки тому не бере участі в наших концертах, виставах чи подібних сходинах що не знтє мови, стидається української ноші, або навіть цурається своїх доричів, і не хоче щоби якийсь англійський приятель чи приятелька їх бачили.

Так, нам загрожує винародовлення, забуття рідного, покинення Української Греко-Католицької Церкви, заразом покинення нашого завдання, і української держави в Европі.

Такі загрози ще невидні для нової іміграції — але чи за 50 років і з ними не може таке статися?

Такі обставини заставляють нас думати. — Як запобігти лихові? Що ми українці маємо такого, що зберегло б нашу будучність тут у Канаді — в чім та будучність лежить? Хто виповнить намічені завдання? Я бачу вихід, я бачу будучність у нашій католицькій молоді. — І тут я приходжу до нинішної моеї теми. "Українська Молодь як запорука світлої будучності української іміграції в Канаді." До цеї теми я хочу додати — українська молодь, котра буде вихована на правдивих християнських засадах.

Підставою нашої будучности є наша молодь. Коли переглянемо світові події за минувших тридцять літ, то бачимо, що модерні вожди та провідники великих тотальних партій вдарили цілою силою на молодь, як на підставу будучності. Вони добре знали, що їхні пляни загарбання світа може здійснити тільки відповідне виховання молоді.

Тут якраз хочу вам сказати про молодь взагалі у світі, про значіння доброго чи злого виховання, згадаю коротко про наймодернійші виховні системи нинішної доби, та перейдемо до властивого нашого завдання, як виглядає молодь в світлі католицького виховання, передусім в нашому народі.

Молодь це майбутнє нації. Кожний нарід клав велику вагу на виховання молоді. Це можемо завважити вже у старинних народів, як рівнож і сьогодні. Тому на протязі цілих століть повставали ріжні виховні системи, які ставили собі за завдання як найкраще виховати молодь. Чи вони всі були добрі? Це показувало пізнійше практичне життя.

Коли виховна система є трівка, молодь є ведена добрими шляхами, тоді вона увінчує чоло своєї нації відвагою, героїзмом, чистим ідеалізмом аж до найбільшої жертви. Коли однак молодь піде злими шляхами, то ціла нація по деякому часі котиться в пропасть руїни.

Все що вийшло з рук Творця в своїй природі є добре, тому також кожна молодь приносить зі собою на світ багато чеснот і добрих поривів духа, які належить розвинути і впровадити на шлях, що на ньому принесла б вона користь собі й народові.

Використовуючи ті шляхотні природні пориви молоді, ріжні організації, товариства та ідеольогічні системи стараються позискати молодь для своїх політично-партійних чи наукових цілей. Якщо ці організації є добрі то вони не приносять ніякої шкоди для молоді — коли однак злі організації опанують молодь, вони використовують ідеалізм молоді для своїх злих цілей, нищать еї духово і тілесно й опісля викидають як зужитий предмет.

Доцінюючи значіння молоді, в найновійших часах між організаціями й системами почався бій за душу молоді. Кожний хоче оволодіти молоддю, бо знає що маючи молодь за собою, має запевнену побіду й будучність. Не всі однак системи мають на меті добро молоді, виходячи з ложних і хибних засад. В найновіщих часах повстали неопоганські, безбожницькі системи які стараються використати молодь для своїх нікчемних плянів.

Перед нами стоять дуже визначно два напрямки котрі є добрими прикладами для перестороги. Один приклад то так званий Гітлеризм, що хоч ніби знищений, ще надовго лишить свої черти на душі німецької молоді. Через Гітлеризм, молодь найкультурнійшого народу на світі докотилася до цілковитого упадку та озвіріння.

Про большевизм, як другий приклад, не треба навіть багато згадувати. Большевицька молодь це сліпий безкритичний орудник в руках партії. Тут виховується безкритичний тип людини котрий іде сліпо за своїми природними пристрастями, та оскілько здержується від злочину то хиба зі страху перед карою, страшним вивозом, досмертною примусовою працею, чи іншими муками.

Серед молоді пропагується повна свобода природних пристрастей щоб тільки її позискати для себе. Не буду однак довго над тим застановлятися, бо ви самі і так нераз читаєте в пресі чи в книжках про "совєетський рай."

(Далі буде)

BIRD'S EYE VIEW OF THE U. C. Y. OF EDMONTON (ST. BASIL'S)

(Continued from last issue)

Dennis Dibski

Observation: Making the best retreat.

Hobby: Collecting material for the paper.

Weakness: Picturing himself as Professor of the U. of A.

Ambition: To get the U. C. Y. members to change the name of our paper.

Andy Wynnyk

Observation: Andy is one of the few who mastered in Science but is not master of a home as yet, girls!

Hobby: Keeping house while his sister nurses the disabled.

Weakness: Brewing moonshine in the Varsity Lab.

Ambition: To become a Master of all trades.

Myrtle Sosnick

Observation: Myrt does not believe in the song "I've got my love to keep me warm." Nothing like a good, warm top covering, eh?

Favorite saying: "Aren't fur coats practical?"

Weakness: Handsome men in Calgary.

Ambition: Changing this modern Youth to something which is at least a little better.

Marian Balash

Observation: Enjoying herself to the utmost at St. Basil's party and hoping there would be a lot more.

Hobby: Attending all Catholic functions even if there happen to be a dozen in one night.

Weakness: Hats.

Ambition: To be promoted to Assistant Editor of the Pravda in Russia.

Natalka Kochan

Could someone be occupying Natalka's leisure moments as the gossip column appears quite lost without the spicy news from St. Josaphat's.

Favorite saying: "I beg your pardon, it's not St. Joe's Institute, it is St. Josaphat's residence.

Weakness: Teaching Samson the Rhumba, we think.

Sam Hrushovetz

Observation: A perfect bell boy.

Hobby: Collecting menus.

Weakness: Fur caps. He says they keep his ears warm.

Ambition: Some day become head bellboy at the Barry Hotel in Saskatoon.

Morris Proskow

Observation: Overheard that Moe has turned to the good ever since his trip to Calgary. Could it be through the influence of the friends accompanying him to Edmonton?

Favorite saying: "And how are you this morning?"

Weakness: A certain gal in Calgary.

Ambition: Proskow will some day graduate to be a perfect lawyer. (You have to attend Varsity to be one of those, kids).

WEDDING BELLS CHIME FOR U. C. Y. MEMBERS AT BORSZCHIW

The parish of St. John the Baptist at Borszchiw was very proud this last fall as there have been several marriage ceremonies in their church.

One of the young couples that were married was Miss Alice Olga Ogrodnick and Mr. Michael Mulick of Holden, Alta.

This young couple entered the church very proudly in the morning of November 7th, 1950, when a High Mass was sung in the young couple's intention. They also received the Holy Sacraments during Mass.

The marriage ceremony was performed by Rev. Father Pidskalny in place of Father Chimy.

The bridesmaids were Miss Josephine Mulick of Tofield, Miss Eileen Bilyk and Miss Jeannie Bilyk of Holden.

Escorting the groom were Mr. Paul Kolowski of Round Hill, Mr. John Mulick and Mr. William Melashko of Radway.

Following the ceremony a reception was held in the parish hall which was attended by several hundred friends and relatives of the bride and groom.

Father Pidskalny on behalf of Father Chimy and himself congratulated the young couple for their active work in the parish and U. C. Y. He also wished the newlyweds a happy and prosperous married life.

Mr. Misky also congratulated the young couple for their splendid work in the parish and the U. C. Y. During his speech he also stated that the young people should not forget about their press. In response to his appeal the bridesmaids collected $6.28 for the "Youth" and $5.00 for the "Ukrainian News."

M. D. H.

TRANSCONA, MAN.

An annual club meeting was held in the club room of St. Michael's Parish Hall on December 3rd, 1950. Rev. Father Shewchuk together with thirty members attended the meeting which provd to be successful.

Officers elected were as follows:

President — Louis Werbicki

Vice-President — Iris Krupp

Recording Secretary — Iris Makowski

Secretary-Treasurer — Alice Gnutel

Treasurer — Ann Spack.

Controllers: Steve Sheayka, Alex Mehalchuk and Atanazie Klimchuk.

Librarian — Pat Shavaga

Fifth Member — John Gnutel

Reporter — Victor Yakowchuk.

John Gnutel and Victor Yakowchuk, delegates to the Provincial Convention, presented their reports and resolutions which were read. Three main points were stressed:

1. Ukrainian language be used, if possible, at our meetings.

2. Discussion periods be held after each meeting.

3. Support of the Youth magazine.

The delegates also mentioned the finan-

cial difficulties of the Youth magazine.

In conclusion Father Shewchuk gave a short talk, thanking the delegates and encouraged the members to keep up the good work. The meeting was adjourned with the Lord's prayer.

Victor Yakowchuk.

ГЕЙ ЛЕЙК, АЛТА.

У гарний осінний день — 9 листопада м. р. — в українській католицькій церкві в Торсбі, Алта., звінчались двоє молдих людей — Софійка Ханас й Андрій Сич. На новий шлях життя благословив їх Впр. о. С. Курило, ЧСВВ. Того ж дня відбулась також і весільна гостина в домі батьків молодої в Торсбі.

В слідуючу неділю відбулась рівнож гарна родинна гостина в домі батьків молодого — п-ва Сичів на Гей Лейк, Алта., де молодята замешкають на стало. Родина й гості забавлялись весело й примірно та складали молодій парі свої сердечні побажання. При тім однак не забули зложити свій дар на добру пресу. Збіркою, що принесла 22.38 дол., занялись дружка Е. Сич і дружба В. Косович.

Обоє молодята брали активну участь в молодечому організаційному житті усвоїх околицях. Віримо, що будуть також щасливими подругами й добрими членами нашої парохії.

Зо щирого серця бажаємо їм щедрого Божого благословення й щасливого життя на Многі й Благі Літа.

(Знимка в минулім числі Юнацтва)

СТАР-ПЕНО, АЛТА.

В гарний осінний день, 4-го листопада 1950, відбулось в нашій церковці вінчання Йосифа Кліти з Веронікою Захода.

Обоє молодята є діяльними членами місцевого відділу У.К.Ю., брали живу участь у всіх його підприняттях. П. Йосиф був секретарем відділу за минулий рік.

З нагоди так великого торжества в їхньому житті, відділ У. К. Ю. у Стар-Пено бажає їм багато щасливих літ та й великогі Божого благословення.

Teacher: "Children, can you tell me the meaning of the word 'budget'?"

Little boy: "It's a family quarrel."

EDMONTON B. V. SODALITY in December

December 10th. Christmas Charity Visit to Orphanage at Mundare. All members were limousined to the place where some fifty pairs of little "big eyes" greeted them, wondering what was up. We knew. The Social Committee prepared hot dogs, cakes, coffee, etc., and all members together with our little guests of honour refreshed themselves. The main event followed. Rev. Fr. Director S. Shewchuk, OSBM., acted as master of ceremonies. Everyone, including the Orphanage Sisters as well as our chauffeurs gathered around a gay tree half hidden by gifts. The sing-song which followed, was interspersed with fitting talks, first by the Rev. Father Director, who expressed his satisfaction at the Sodalists' charity work; then by Mr. Tomyn, Mayor of Mundare, who welcomed the group. Later on Mr. M. Maksymiuk spoke on behalf of the chauffeurs, who so willingly offered their cars and time to drive the Sodalists to Mundare. They were Rev. Father Director, P. Sachkiw, M. Maksymiuk, M. Bodnar, Ed. Tomick and M. Ozubko.

Miss Emily Wasley, Sodality vice-president, explained the purpose of our visit. Miss Anne Hutnan, dressed as an angel, distributed the gifts, which incidentally, were brought by the members, each one "adopting" a child or two.

Sister Celeste, Superior of the Orphanage, very sincerely expressed her thanks to the Sodality.

December 11th. Sodality meeting.

December 15th. Sodalists assembled in the Parish Hall to greet Father Director on the occasion of his Feast Day, which falls on December the 18th. Misses Irene Hutnan and Vivian Urchak ushered the guest of honor into the Sodality circle, gathered around the pianist Emily Wasley. A song of welcome and the traditional "Mnohaya Lita" rang out. Good wishes were extended by Miss Victoria Siga, President.

A hand-painted, illuminated address and a spiritual bouquet were presented by Miss Cecile Laskey. Father Director then expressed his thanks and appreciation.

A carol sing-song in English and Ukrainian followed, with Miss Louise Demco at the piano. The evening was enlivened by hit-parade games, culminating in a round-table lunch.

December 25th and 26th. Sodality carolling; proceeds for the painting of the Cathedral. Detailed report in the next Reminder.

Having recently taken up driving, a timid woman wanted everything to be just so. One day she complained to her husband: "That little mirror up there isn't set right."

"What's the matter with it?" the husband asked.

"I can't see myself in it at all," she said. "All I see is some car behind me."

Winnipeg, Man.
November 22nd, 1950

The Editor,
Youth Magazine,
8317 - 105th Street,
Edmonton, Alberta.

Dear Sir:-

Enclosed herewith please find cheque in the amount of twenty-five ($25.00) Dollars payable to the Youth Magazine, as a donation from the Youth of the St. Nicholas Youth League.

We all enjoy reading the Youth Magazine, (even though some of us are a little behind in our subscription returns), and we sincerely wish you the greatest success in your efforts and hope that the coming year will be a bigger one for you.

Yours sincerely,

ST. NICHOLAS YOUTH LEAGUE
By: Helen Prystayko, Secretary.

We convey our sincerest gratitude to the St. Nicholas Youth League for their whole-hearted support oft heir paper — the Youth. — Ed.

Please Renew My Subscription Now

Dear Reader:

Please look at the date by your name just above. It indicates the month your subscription expires or has already expired. If it has expired some time ago, then please renew it, covering the past and the present year. The yearly subscription fee is only $1.00. For your convenience a reneval form is given below.

"Where is the manager?" demanded an irate-looking lady. "I want to return the washing machine I bought."

"What's the matter with it, madam?" inquired the salesman.

"Well, every time I get into it, the paddles knock me off my feet."